

TAMTAM

Max Adriaans

Tamtam

© 2013 – Max Adriaans & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16 – 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs
Foto achterplat: Dirk T. Matee
Vormgeving: theSwitch

NUR 332
ISBN 798 94 6001 201 3
D/2013/11.676/188
e-boek ISBN 978 94 6001 207 5

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Moet je me voor zoiets onnozels uit mijn bed bellen?’

Vergilius Timmer liet zijn ergernis wegvloeien in een luide, langgerekte geeuw. Uitgebrande auto’s? Ongetwijfeld snotapen die zich tijdens de zomervakantie stierlijk verveelden. Naast hem in bed sloep zijn vrouw rustig voort. Ze waren bijna dertig jaar getrouwd. Irene was het gewend dat hij in het holst van de nacht werd opgebeld.

‘De Spaarzaamheidstraat? De Stijfkophoek is jouw terrein, Mo,’ zei Timmer, zijn kant van het beddenlaken met een ruk van zich afwerpend. ‘Voel iedere nieuwsgierige Ahmed en Aisha alvast aan de tand. Maak je niet dik, jongen. Ja, daar wonen ook christenen en boeddhisten en vegetariërs. Weet je niet dat mijn gevoel voor humor later wakker wordt dan mijn verstand? Wat zeg je? Een verkoold lijkt?’

Toen Timmer een kwartier later op de plaats van het delict arriveerde, was de brandweer bezig haar waterslangen op te rollen. Achter de wrakken van drie uitgebrande auto’s had zich een pluk buurtbewoners verzameld. Twee agenten bewaakten de samensholing. De ordehandhavers stonden er rustig bij, hun handen op de rug, de vingers losjes in elkaar gestrengeld. Er was geen opstootje geweest, zoveel was duidelijk. Timmer slaakte een zucht

van opluchting. Waar brand werd gesticht, raakten daarna de gemoederen verhit. Hij speurde de huizen af. Waarom was de hele straat niet te hoop gelopen? Voor vuurwerk voor de eigen voordeur kwamen zelfs de kreupelen aangehold.

Iemand pelde van de omstanders af en liep naar hem toe.

‘In de fik gestoken, baas. Zo klaar als een suikerklontje.’

Timmer knikte goedkeurend. Als hij nu de uitschuiver van Mo zou verbeteren, vloog die hem ongetwijfeld naar de keel. Mohammed Chalabi was de verstandigste brigadier met wie hij ooit had samengewerkt. Maar zodra hij een opmerking over zijn wonderlijke woordenschat kreeg, reageerde hij als door een wesp gestoken.

‘Onze gerechtsdienaars hebben hun wapenstok niet moeten bovenhalen, zie ik.’

‘Vooral grootvaders zijn uit hun bed gekomen, baas. Kijklustig maar braaf.’

‘Waar is de rest van de buurt?’

‘Is het niet te vroeg in de ochtend voor een grap?’

Timmer knipperde met zijn ogen. Als hij een grap maakte, dacht Mo dat hij dodelijk ernstig was. En als hij dodelijk ernstig was, dacht hij dat hij een grap maakte.

‘Leg uit, Mo. Mijn hersencellen slaapwandelen nog.’

‘Zomervakantie?’

Timmer glimlachte schaapachtig. Natuurlijk. De Spaarzaamheidstraat maakte deel uit van de Berberzone in het noordoosten van Antwerpen. Zo goed als alle jongeren waren op vakantie bij familie in Marokko. Een geluk met een ongeluk. Als het puik van de lokale kuttenkoppen present was geweest, had het hier uitgepuild

van waterkanonnen en ordestrijdkrachten in oorlogsuitrusting.

‘Sorry, Mo.’

Mohammed Chalabi haalde zijn schouders op en wees naar een voorwerp op de grond.

‘Een benzineblik. De auto in het midden was het doelwit, de andere auto’s waren nevenschade. Er zat niemand in. Ik heb gekeken.’

‘Hoezo, er zat niemand in?’ vroeg Timmer korzelig. ‘Waar is dat verkoolde lijk van jou naartoe?’

‘Ik zweer op het graf van mijn grootmoeder dat mij die informatie aanvankelijk was doorgespeeld,’ zei zijn brigadier heftig. ‘Maar nu blijkt dat die kerel die naar de alarmcentrale heeft gebeld enkel heeft gezegd dat hij hoopte dat de eigenaar van het voertuig mee opgebrand was. Vurig hoopte, zelfs.’

Timmer trok een wenkbrauw op. Begon Mo nu zelf grapjes te maken?

‘Heb je de vader van die wens opgepakt?’ vroeg Timmer.

‘De man zit in een rolstoel.’

‘Ja, en?’

‘Zijn benen zijn geamputeerd.’

‘Ja, en?’

‘De man is bijna honderd.’

‘Ja, en?’

‘Waarom zou hij alarm hebben willen slaan als hij de brandstichter is?’

‘Pyromanen houden van zwaailichten en sirenes.’ Timmer was teleurgesteld. Zijn brigadier moest nog veel leren. Toch vroeg hij niet door. Mo was piepjong. Hij

werkte pas een goed jaar met hem. De jongen verdiende krediet.

‘Een buur?’

‘Een overbuur. Iedereen in de straat denkt zoals hij, beweert hij.’

Timmer keek stuurs om zich heen. Er stak hoe dan ook meer achter deze daad van vernielzucht, anders zou de rolstoeler niet zo hardvochtig zijn. Alleen jammer dat hij niemand voor het dood wensen van een medemens de handboeien kon aanleggen.

‘Waarom laat een misdadiger het bewijs van zijn misdaad zomaar liggen, baas?’

‘Een dommerik?’

‘Of een slimmerik die zich van de domme houdt?’

‘Waar is de eigenaar van het vehikel?’

‘Meegevoerd naar het bureau.’ Mo wreef zich in de handen. Zijn zwarte ogen glommen. ‘Uit zelfbescherming. Het schuim stond hem op de lippen. Schold iedereen uit die in zijn richting keek. Een zekere Kurt Bijl. Hij beweert dat hij door zijn burenen gepest wordt. Ik zou hem niet graag in het donker in een steeg tegenkomen. De kop van een stier en de armen van een prijsbokser. En tatoeages van onderen tot boven.’

‘Van onderen tot boven, Mo? Heb je hem met je ogen uitgekleet?’

‘Mijn type niet, baas.’ De brigadier grijnsde goedmoedig. ‘De kerel droeg enkel een boxershirt. Het is een warme nacht.’

Timmer kneep hem vriendschappelijk in een schouder. Eindelijk een grap die werd gepruimd.

‘Was de heer Bijl het verhoopte lijk?’

‘De spijker op de kop,’ zei Mo gretig, alsof hij het doodzonde vond dat de tatoeagemaniak had geweigerd aan zijn verwachtingen te voldoen.

‘De lui van het parket zijn onderweg?’

Timmer stelde de vraag routineus. Telkens als Mo voor een zaak warmliiep, ging hij er prat op zijn baas een stap voor te zijn.

‘Camera’s?’

‘Dit is geen villawijk of winkelstraat, baas.’

‘Heeft het publiek iets gezien of gehoord?’

Zijn brigadier klopte met een vlakke hand enkele keren op zijn linkerborst. Het signaal dat zijn notitieboekje met de getuigenissen veilig in zijn binnenzak zat.

‘Wie voerde het hoogste woord?’ vroeg Timmer terwijl hij samen met zijn brigadier naar de toeschouwers liep. De agenten tikten tegen hun pet en lieten de beide mannen door.

‘Vertel de hoofdinspecteur nog eens wat u aan mij verteld hebt, meneer,’ zei Mo tegen een bejaard exemplaar op de eerste rij. De man knikte geestdriftig. Net als alle anderen was hij schaars gekleed. Onder zijn ingevallen behaarde borst droeg hij een flodderende pyjamabroek die met een touw rond zijn middel werd opgehouden. Anderen stonden er in onderbroek bij.

‘We zijn blij dat u de meneer van de auto gevangen genomen hebt,’ zei de pyjamaman terwijl de rest van het gezelschap instemmend bromde. ‘Zijn lawaai is verschrikkelijk.’ Zijn ogen flonkerden in het licht van de straatlamp, en na elke zin wreef hij met zijn tong over zijn lippen.

Timmer voelde een lichte misselijkheid opkomen. De

man was duidelijk trots dat hij met zijn versie van de feiten een tweede keer mocht uitpakken.

‘Groot lawaai wanneer meneer met zijn auto arriveert of vertrekt,’ vervolgde de man gewichtig. ‘’s Morgens, ’s avonds, ’s nachts. Boem, boem, boem, boem. Ook in zijn huis lawaai. Boem, boem, boem, boem. Altijd hetzelfde. Wij kunnen niet slapen. Onze kinderen kunnen niet studeren. Onze vrouwen moeten pillen pakken tegen de hoofdpijn.’

‘De smerlap dealt ook drugs,’ zei een kale zwarte man van middelbare leeftijd terwijl hij zich naar voren werkte. Opnieuw werd van alle kanten instemmend gebromd. ‘Elke dag belde er raar volk aan. Gaat u alstublieft in het huis zien. En in de tuin. Overal rommel. Het stinkt er zo erg dat we onze neus moeten dichtknijpen als we onze ramen openzetten. Een moordenaar, daar ben ik zeker van. Hij begraaft de lijken in de tuin, want soms zie ik iemand aanbellen en niet meer naar buiten komen.’

Timmer schudde begrijpend met zijn hoofd. Dit was een bekend scenario. Eén *neighbour from hell* volstond opdat de brompotten met hun fantasie aan de haal gingen.

‘Waarom hebt u nooit een klacht ingediend?’

De man snoof verachtelijk.

‘Waarom hebben wij nooit een klacht ingediend?’ Hij keek triomfantelijk rond. Hier en daar klonk een spotlach. ‘Ziet u mijn vingers?’ De man stak zijn handen omhoog en spreidde zijn vingers. ‘Tien keer hebben we naar de politie gebeld. Tien keer komt de politie. Tien keer beloven ze dat ze iets zullen doen. Maar is er al iets gebeurd?’

‘Wij zijn maar Marokkanen, meneer,’ riep de man in de rolstoel. ‘Lastposten.’

‘Wij zijn allemaal Marokkanen voor de politie,’ zei de zwarte man.

‘Niemand luistert naar onze klachten,’ riep een jonge jongen. ‘We overdrijven altijd, zeggen ze.’

‘Ze lachen ons uit als we het over drugs hebben, meneer. Waarom zouden we iets hebben tegen drugdealers? We slikken en spuiten zelf de hele dag.’

‘En toch zijn we Belgen, meneer, net zoals u.’ Hoewel de zwarte man enkel een onderbroek aan had, tastte hij werktuiglijk naar de plek waar de achterzak van zijn pantalon zou hebben gezeten. Hij was het blijkbaar gewend om zijn identiteitskaart uit zijn portefeuille te halen om aan een politiepatrouille te bewijzen dat hij niet illegaal in het land verbleef of geen gezochte misdadiger was. ‘Maar we blijven uitschot. We mogen...’

‘Ik heb u allemaal klaar en duidelijk verstaan,’ zei Timmer gedecideerd. Het werd de hoogste tijd dat hij de gemoederen bedaarde. Hoewel hij toegaf dat het misnoegen van deze mensen gegrond was, had iemand van hen het recht in eigen handen genomen. Het slachtoffer bevond zich op het politiebureau, dat moest iedereen beseffen. ‘Ik beloof u met de hand op het hart dat wij uw klachten in het vervolg ernstig zullen nemen. Maar u mag niet vergeten dat er een auto in brand gestoken werd. Nu willen we eerst de dader van die misdaad vinden.’

De bewoners keken elkaar vertwijfeld aan. Ze hadden op hun beurt de inspecteur klaar en duidelijk verstaan. De prioriteiten van de politie spoorden niet met die van de buurt.

‘Zal de meneer van het lawaai lang in de gevangenis mogen blijven?’ vroeg de man in de pyjamabroek hoopvol.

‘Zonder twijfel.’

Timmer loog met volle overtuiging. In deze omstandigheden was het beter om valse hoop te geven, dat zou de koorts doen dalen. De werkelijkheid was natuurlijk anders: tenzij Bijl bleef tegenstribbelen, zou hij over enkele uren vrijkomen. Hopelijk kwam hij niet thuis voor zijn burens terug in bed lagen.

‘Waarom komt de burgemeester niet kijken naar onze problemen?’ riep de rolstoelman. ‘Als hij niet komt, mag hij onze stem vergeten.’

‘Ik zal hem persoonlijk van uw problemen op de hoogte brengen,’ zei Timmer. ‘Maakt u zich intussen alstublieft geen zorgen. De agenten blijven hier zolang dat nodig is.’

Timmer zuchtte. Toen hij beloofde dat hij de burgemeester zou informeren, had hij slechts ongeloof op het gezicht van de omstanders gelezen. Deze keer had hij hun geen valse hoop willen geven. Diederik De Schepper was getrouwd met een nicht van zijn vrouw. Op feestjes en recepties liep hij de burgervader wel eens tegen het lijf. De hoffelijkheid zat de man net zoals zijn designermaatpakken als aan het lijf gegoten. Voor iedereen had hij een vriendelijk woord en een innemende glimlach over. Wanneer hij een gesprek aanknoopte, al duurde de woordenwisseling maar even, dan gaf hij die persoon de indruk dat hij hem even goed kende als zijn intiemste vriend en bezorgder voor hem was dan voor zijn dierbaarste familielid. ‘Als je iets nodig hebt,’ zei hij dan met een brede glimlach voor hij zich tot de volgende gast wendde, ‘weet je me wonen. Of bel me, dat is beter.’

Timmer legde in gedachten een knoop in zijn zakdoek. Hij mocht De Schepper zeker niet vergeten te bellen. Er

stonden gemeenteraadsverkiezingen voor de deur, dan was iedere politicus bereid om te doen alsof hij rekening hield met de wensen van het kiesvee. De Schepper zou zich trouwens tot het uiterste moeten inspannen als hij voor de derde keer verkozen wilde worden, want Pieter Bootsman, zijn tegenkandidaat, een populist die zich met stijgend succes liet meedrijven op de onderbuikgevoelens van de straat, lag in de opiniepeilingen een straatlengte voor. Deze keer zou het voor de zittende burgemeester niet volstaan om kort voor de stembusslag stemmen te ronselen met nieuwe fietspaden en opnieuw aangelegde straten, met speeltuinen en plantsoenen en betere verlichting en met al die andere trucs die de oppergoochelaar in het stadhuis uit zijn hoed toverde om de kiezers te doen geloven dat hij van de ochtend tot de avond begaan was met hun heil. Deze keer zou hij zelf naar Jan met de pet moeten toestappen en hem de hand schudden en hem vragen wat hem op het hart lag. Het lag daarom voor de hand dat De Schepper weinig aansporing nodig zou hebben om naar de Spaarzaamheidstraat en Weldadigheidsstraat en Volhardingstraat en al die andere straten, stegen en pleinen van de meest beruchte achterstandswijk van Antwerpen af te zakken, want wie weigerde rekening te houden met het kiesgedrag van de nieuwe Belgen, mocht elke hoop op de burgemeesterssjerp laten varen.

Terwijl de agenten de buurtbewoners met kalme maar vastberaden stem sommeerden om naar huis terug te keren, voelde Timmer dat zijn brigadier hem een por in zijn zij gaf.

‘Zie je die jongen daar die met zijn handen in zijn broekzakken wegloopt, baas?’

‘Hij is blijkbaar terug van zijn vakantie in Marokko. Is er iets mee?’

‘Toen ik de buurtbewoners aan de tanden voelde, was hij de enige die oogcontact meed. Mag ik achter hem aan gaan?’

‘Doe wat je niet laten kunt, Mo. Zet er die tanden van jou maar in.’

2

‘Hebben we de zaak opgelost, Mo?’

Timmer goot met een porseleinen kannetje voorzichtig een scheut melk in zijn kop koffie en koos daarna met een suikertang twee klontjes uit de pot.

Zijn brigadier, die op de stoel voor het bureau van zijn baas had plaatsgenomen, wachtte met zijn antwoord tot het koffieritueel was afgelopen. Daar gleden de suikerklontjes in de kop, daar roerde de lepel drie keer in het rond, daar nam Timmer het kopje tussen duim en wijsvinger en nam hij met gesloten ogen traag een lange teug, alsof de tongverschroeiend hete koffie die hij elke ochtend met versgemalen bonen zette voor hij aan zijn dagtaak ging nectar van de goden was. Alleen de opgestoken pink ontbreekt, dacht Mo terwijl hij zijn vingers om de kartonnen beker lauwe oploskoffie uit de automaat klemde.

‘De jongeman die ik onderschepte toen hij wilde wegslijpen, ontkent in alle toonaarden dat hij de auto in brand gestoken heeft. Hij geeft enkel toe dat hij het benzineblik opgeraapt heeft om te zien of er benzine in zat. Enfin, dat gaf hij toe nadat ik hem had gezegd dat we zijn vingerafdrukken op het blik hadden gevonden.’

‘Hij had dus een strafblad.’

Mohammed Chalabi bladerde in zijn notitieboekje.

‘Said Ben Ali. Negentien jaar. Hij woont in de Volhardingstraat. Twee keer opgepakt bij voetbalrellen, drie keer betrapt bij een winkeldiefstal, zes keer aangehouden voor het bezit van drugs klasse B en een nacht doorgebracht in een cel na een straatruzie. Hij had een vlindermes en een boksbeugel op zak.’

‘Klein grut.’

‘Een garnaal tussen de mensenhaaien.’

‘Een klant van ons slachtoffer?’

‘Hij beweert van niet, Bijl beweert van wel. Ze rookten nu en dan samen een sigaret in het parkje op de hoek van de Nijverheidsstraat. Zegt hij.’

‘Ik wist niet dat daar een park was.’

‘Een sigaret roken tussen de struiken klinkt pervers.’

‘Geloof je Bijl?’

‘Hij beschuldigt de hele buurt. En hij zint op wraak, daar maakt hij geen geheim van. Zijn auto was een rijdend technofestival. Gigantische ingebouwde boxen. Moet inderdaad een heidens lawaai teweeg hebben gebracht. Peperdure spullen. Alles naar de kloten, zei hij. Er blonken tranen in zijn ogen.’

‘Bewaar je medelijden voor bedelende zigeunerkinde- ren, Mo. Hij had het ook over pesterijen.’

‘Het gebruikelijke amusement van burens die ten einde raad naar onwettige middelen grijpen. Hondendrollen uitsmeren op de voordeur, plassen in zijn brievenbus, autobanden lek steken, scheldwoorden kladden op zijn rolluiken.’

‘Heeft hij nooit een klacht ingediend?’

De brigadier glimlachte toegeeflijk. Timmer knikte begrijpend. Drugdealers rukten nog liever hun tong uit.

Timmer schonk zich met zijn zilveren koffiekannetje een tweede kop koffie in. Aan de ene kant zat de zaak muur- vast. Het was het woord van het ene stuk verdriet tegen het andere stuk verdriet. Aan de andere kant zat het speur- werk erop. Lawaai-overlast was een pest in elke stad, zeker tijdens een hete zomer, wanneer iedereen de ramen van zijn huis wijd open zette en er tot in het holst van de nacht muziek uit alle mogelijke installaties schalde. Het regende dan klachten. Maar de politie kon niet overal tegelijk zijn. In achterstandswijken opereerden weliswaar ook wijk- agenten, gemeenschapswachters en bemiddelingsteams. Maar die bewaakten enkel overdag de vrede. In het geval van de Spaarzaamheidstraat kwamen er bovendien drugs bij kijken. Drugsoverlast en oorverdovende ketelmuziek vormden een explosieve combinatie, zeker in een buurt waar de bewoners op elkaars lip zaten.

‘Stel dat die boef van jou de brandstichter is, Mo,’ zei Timmer terwijl hij opnieuw aan het ritueel met het melk- kannetje, de suikertang en de koffielepel begon.

De brigadier schommelde zijn leeggedronken beker wrevelig heen en weer tussen zijn handen. Timmer zou hem nu vragen om zich in de plaats van Said Ben Ali te stellen. Het was de enige tic van zijn baas die hem ergerde. Een jaar lang al grepen ze samen schoften bij de kraag, maar nog wist hij niet of Timmer die vraag stelde omdat hij een andere kijk op een zaak wilde of omdat hij dacht dat een moslim zich beter dan wie ook in het hoofd van een crimineel kon verplaatsen. Het was des te frap- panter omdat hij hem op geen enkel ander gebied op enig vooroordeel kon betrappen. Wie iets had mispeuterd, werd in verzekerde bewaring genomen. Wie onschuldig

bleek te zijn, werd vriendelijk bij de elleboog het politiebureau uitgeleid. In feite kende hij niemand die ruimdenkender was dan zijn baas. Maar zodra het om moslims ging, leek die zijn evenwicht kwijt te raken. Alsof hij dacht dat moslims van een andere planeet kwamen en hij hun geloof daarom onder zijn schedeldak geen onderdak kon geven. Was Timmer gelovig? Wellicht was hij zoals alle Belgische Belgen die hij kende. Gelovig als ze God nodig hadden.

‘Zou jij in de omstandigheden zoals ze ons tot nu toe bekend zijn die auto in brand gestoken hebben?’ vroeg Timmer terwijl hij de walmende kop koffie aan zijn lippen zette.

Zijn brigadier staaarde naar de lippen van zijn baas, alsof hij hoopte te achterhalen of die iets insinueerden. Natuurlijk zou hij hetzelfde hebben gedaan. Eén ploert zoals Bijl volstond om het bloed onder de nagels van een hele straat te halen. Daarom verdiende de brandstichter een beloning. In de Stijfkophoek zou hij zelfs een volksheld zijn. Plichtsbewuste burgers wilden met rust worden gelaten, pas dan konden zij op hun beurt iedereen met rust laten. Bijl was het prototype van de man die enkel zijn eigen wetten gehoorzaamde. Zulke ellendelingen vergaten dat ze dan alle anderen verplichtten om naar hun pijpen te dansen.

‘Als ik het ergens niet meer uithield, zou ik verhuizen,’ zei Mo ten slotte. Hij keek Timmer dodelijk ernstig aan. ‘Liever moeilijkheden uit de weg gaan dan ze mij op de hals halen, zo zit ik in elkaar. Liederen als Bijl zijn niet voor verbetering vatbaar. Of je trapt de kakkerlakken dood, of je gaat op zoek naar een buurt zonder kakkerlakken.’

Timmer zette zijn koffiekop met een zachte tik op het schoteltje neer. Hij had zijn brigadier begrepen. Said Ben Ali mocht ontsnappen. Nu dienden nog twee obstakels uit de weg geruimd. Eerst was er zijn chef. Tijdens de zomermaanden had die zo weinig omhanden dat hij zelfs over een futilliteit als het voorval in de Berberzone het fijne zou willen weten. Gelukkig was Kranenburg een sloddervos. Als hij het rapport van Mo zijn kantoor kon binnensmokkelen en helemaal onderin de rommel op zijn bureau kon verstoppen, zou het weken duren voor het daar werd gevonden. Tegen die tijd was de komkommertijd voorbij en zou zijn chef paars aanlopen van woede als hij voor beuzelarijen werd gestoord. Ten tweede moest hij de kakkerlak uit de Spaarzaamheidstraat wijsmaken dat het onderzoek pas zou worden afgesloten wanneer de dader van de brandstichting bij de lurven was gevat.

‘Ik denk er ineens aan,’ zei Timmer. ‘Heb je nog iets opgestoken van de gemeenschapswachters en bemiddelingsteams? Wat hadden die te melden?’

‘Ze geven toe dat ze Bijl niet durven aan te pakken. Wie kan het hun kwalijk nemen? Moeten we die rotvent eigenlijk niet met een visite vereren? Zal ik een huiszoekingsbevel aanvragen?’

‘Je gelooft toch niet dat hij een seriemoordenaar is, Mo?’ Timmer lachte schamper. ‘Ben je zo goedgelovig? Of neem je altijd voetstoots aan wat je geloofsgenoten zeggen?’

Mohammed Chalabi kneep van kwaadheid zo hard in zijn koffiebeker dat die knappend uit elkaar sprong.

‘Het antwoord is dus nee, neem ik aan.’

Voordat Timmer kon repliceren, was zijn brigadier van

zijn stoel opgeveerd en had hij de deur van het bureau achter zich dichtgegooid.

Timmer staarde hem met open mond na. Waar had dat kruidje-roer-mij-niet nu weer aanstoot aan genomen?

3

‘Zou ik geen kogelvrij vest moeten dragen, Vergilius?’

Diederik De Schepper friemelde aan een knoop van zijn hemd.

Timmer legde een hand op de schouder van de burge-meester.

‘Dit is Antwerpen, niet Bagdad. Ze zullen ten hoogste hun fluimen op jou richten.’

Beide mannen stonden bij de wastafel in de badkamer van de rechercheur. Irene had erop gestaan dat de man van haar nicht zich bij hen thuis zou opfrissen voor hij aan zijn rondgang in de Stijfkophoek begon. Timmer had het voorstel van zijn vrouw aanvankelijk afgeslagen. Een politiemans diende neutraal te blijven. Als Bootsman van de privéaudiëntie ten huize Timmer zou horen, zou hij misbaar in de pers kunnen maken. De Schepper stond in de peilingen op een haast onoverbrugbare achterstand. Negatieve reclame zou zijn definitieve ondergang betekenen. Uiteindelijk had Irene het pleit gewonnen. Per slot van rekening was hij slechts aangetrouwde familie. Als er heisa van kwam, zou hij volhouden dat zijn vrouw alles achter zijn rug had bedisseld.

‘Jas aan of jas uit?’

‘Geef hier,’ zei Timmer. Hij pakte de jas van De Schepper aan en hing hem aan de haak aan de badkamerdeur.